

BABO ŽAGAJO

MANICA KOMANOVA

Čofinov hlapec, krivogledi Jurež, to vam je bil navihaneč! Najrajši si je »izposodil« nas otroke. Če se je le dalo, nas je nalagal ali kako drugače potegnil. Seveda smo se dostikrat pošteno jezili nad tem porednežem. Pa ker otrok le prerad pozabi na vse neprijetnosti, nas je ta hudomušni Jurež na svoje veliko veselje kaj kmalu iznova spravil na lim.

V marcu je bilo, tako nekam sredi posta. Otroci smo se kljub hladni pomladni sapi že bosopeti podili po travniku, ko je iz grmovja, z grabljami na rami, pokukal — Jurež.

»Le igrajte se naprej,« je rekel sladko, ko je videl, da smo se nekoliko prestrašili. »Samo nekaj posebno lepega bi vam rad povedal, če hočete namreč?«

»Hočemo, hočemo,« smo zavpili vsi. »Jurež, povej hitro!«

»Čujte torej! Nekaj posebnega lahko vidite jutri zjutraj. Nekaj takega, kar še niste videli nikoli!«

»Kje pa? Jurež, povej no brž!«

»No, no, pustite me, naj izgovorim! Predvsem je treba, da nikomur niti pikice ne čmrknete o tem!« Jutri zjutraj, ko bo ura odbila šest, hitite vsi na onile Žibertov grič in videli boste, kako bodo tam žagali babo. Tudi jaz bom šel gori, no, seveda!«

Otroci smo se nekam plašno spogledali.

»Ampak — Jurež, kakšno babo? Pa žagali? In zakaj?«, smo vpraševali vse vprek.

»Ne bodite preveč radovedni! Več vam ne smem povedati. Sicer se lahko zgodi, da celo jaz ne bom videl ničesar. Torej, jutri zjutraj, če hočete.«

Nato je Jurež spet izginil v grmovje, mi pa smo se hiteli posvetovati:

»Kaj pa, če Jurež laže?«

»Morda pa je danes govoril resnico. Škoda bi pa le bilo, če bi zamudili kaj tako imenitnega!«

Končno smo sklenili, da gremo pogledat, pa naj bo že potem kakor hoče.

Drugekrati so imele naše mamice opraviti dovolj, da so nas spravile pokoncu, toda tisto jutro smo vstali kar sami, pa še kako potihem. Na mah smo bili oblečeni in ko je v stari podružnični cerkvi klenkalo šest, smo bili že vsi zbrani pri Žanovem kozolcu. Nato pa frrr — naprej, na Žibertov grič.

Ko smo prisopli na vrh, smo začudeni obstali.

Niti Jureža, niti babe, sploh žive duše ni bilo gori. Čakali smo do sedmih, potem smo se pa vrnili — z dolgimi nosovi. Zdaj smo vedeli, da nas je Jurež spet prav pošteno potegnil.

Ko sem prišla domov, me je mati ostro prijela, kje sem bila. Povedala sem ji vse po pravici. Tedaj se je glasno zasmejala:

»Vidiš, trapica, ta ko se godi otroku, ki verjame drugim več nego svoji materi. Že prav, tebi in vsem, ki ste gori drveli!«

»Pa zakaj, mami-ca,« sem vprašala jokaje. »se je Jurež zlagal tako čudno?«

»Vidiš, to je pa tako,« me je poučila mati. »Danes je sredi postna sredi, torej je ravno polovico postnega časa v kraju. Radi tega pravijo, da na našnji dan prežagajo

babo. V resnici je pa na polovico prežagan le postni čas. Zakaj govore tu o babi, niti jaz ne vem, res pa je, da so že tedaj, ko sem bila majhna, poznali ta izrek in trapili z njim naivne ljudi, prav tako, kakor je danes naredil z vami Jurež. Zdaj veš. V bodoče, upam, boš bolj pametna!«

Tisto popoldne smo stali otroci za Čofinovim skednjem in v sveti jezi dvigali drobne pesti. Iz hleva pa se je začul glasen krohot. Oj ti grdi, lažnivi Jurež...!

V SPOMINSKO KNJIGO

*Lepote polna je žioljenja cesta,
če gledaš nanjo z blagimi očmi;
dveh ozorov luč naj o srcu ti gori:
resnici in dobroti bodi zvesta!*

E. Gangl